

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346606709248/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

»Aa, Anton!» raabte Morten Hejlgaard henne bag Flokken – i sin fredelige Husbond-Tone.

Saa kom Anton drivende frem over Vejen: »Hun vild' ta'e min Pib' fra mig, Tøsen!»

»Ja, hvad er 'et saa, Du har taget fra mig i Forvejen?» sagde Gjertrud.

»Saa, lad nu det være godt!» sagde Morten Hejlgaard.

Det var mærkeligt, tænkte Karl, at dog Gjertrud kunde se saa nydelig ud. Hun havde et Par Øjne! – og saa det sværeste, gule Haar. – Men det var nok ligesom Gerd og Skade og de andre Jættekvinder. –

»Aa – hvad var da det?» sagde Morten Hejlgaard – maaske afledende – et Øjeblik efter og stod stille. – De havde allesammen hørt det, – det lød i den stille Aften som et stærkt, kort Raab, eller maaske som et Skrald i et stort Rum med Gjenlyd.

»Mon det ikke har været noget, der er faldet ned eller er styrtet om inde i Kirken,» sagde Præsten. Man gik netop forbi Kirkegaarden.

»For mig at tykke til,» sagde Morten Hejlgaard, »var det, ligesom det kom ude fra Fjorden.»

»Saa var 'et nok Færgeska'len,» lød det midt inde fra Flokken, med en halvt forlegen, halvt kaad Drengestemme.

»Der er jo ingen Færgeskarl her,» sagde Karl.

»Jov, ham, der færger over, naar Fjorden er frossen.»

»Saa kan han da ingen sætte over?»

»Jov, han sejler ned en om og hjem med dem,» lød Stemmen derinde fra Flokken og brast i Latter.

»Er det et Sagn?» spurgte Præsten, der var bleven opmærksom.

»Aa, det er vel ham, de ogsaa kalder Strømmanden,» sagde Morten Hejlgaard. »De siger jo, han raaber efter dem, der ska' gaa igjennem til Vinteren.»

»Se, se,» sagde Præsten.

»Men det plejer ellers at være senere paa Aaret, man kan høre den Lyd. Saadan hen ad Jul, naar Grundene er bleven tillagt, og det saa giver Lavvande.»

»Jo, det kan man nok forstaa,» sagde Præsten.

»Aa, men hvordan det, Fa'er?» sagde Kathrine ængsteligt og ligesom opvaagnende.